

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 336/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ažaltovič & Partners s. r. o., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Ažaltovič, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 17 C 223/2015 z 13. februára 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 142/2018 z 27. júna 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 216/2019 z 18. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie. Žiada priznať náhradu trov konania za právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnej pozícii žalobcu žalobou z 28. mája 2015 domáhal na okresnom súde podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), aby žalovanej Slovenskej

republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, bola uložená povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 74 277 898 eur.

3. Podanú žalobu odôvodnil sťažovateľ tým, že mu zmluvou o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2013 bola postúpená pohľadávka spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „postupca“), na náhradu škody spôsobenej tejto spoločnosti nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 28K 24/2008 (ďalej ako „konkurzný súd“) v dôsledku nesprávneho úradného postupu konkurzného súdu a Daňového úradu Dubnica nad Váhom (ďalej len „správca dane“).

4. Postúpená pohľadávka zmluvou o postúpení pohľadávky z 24. októbra 2013 sa skladá z dvoch častí. Ide o pohľadávku vo výške 66 115 182,90 eur, ktorá predstavuje škodu spôsobenú stratou hodnoty (znehodnotenia) akcií eminenta úpadcu patriacich postupcovi, k čomu by nebolo došlo pri normálnom slede udalostí, teda ak by v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci nebol vôbec vyhlásený konkurz alebo ak by konkurzné konanie bolo včas zastavené. Postúpená pohľadávka na náhradu škody vo výške 8 162 716,59 eur predstavuje škodu spôsobenú stratou hodnoty akcií úpadcu. Sťažovateľ považoval za základ uplatneného nároku na náhradu škody nesprávny úradný postup, ku ktorému došlo v rámci konkurzného konania vedeného konkurzným súdom na majetok úpadcu a v rámci daňových konaní vedených správcom dane.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 17C/223/2015 z 13. februára 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 17C/142/2018 z 27. júna 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a tiež § 421 ods. 1 písm. b) CSP, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] podľa § 447 písm. c) CSP, a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. f) CSP. Žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti formuluje námietky, ktoré možno rozdeliť do týchto línií:

7.1. Argumentácia popisujúca genézu postupu konkurzného súdu vo veci konkurzného konania (sp. zn. 28K 24/2008) vedeného na majetok úpadcu, ktorou sťažovateľ poukazuje na dôležité skutočnosti svedčiace o nesprávnom úradnom postupe konkurzného súdu vrátane správcu kontrolovaného súdom (body 4 – 11 ústavnej sťažnosti) a tiež o nesprávnom úradnom postupe správcu dane vo veci konkurzného konania (body 12 a 13 ústavnej sťažnosti). Podstata tejto argumentácie spočíva v namietaní celého radu nedostatkov a skutočností svedčiacich o nesprávnom úradnom postupe, ktorý najskôr viedol k nedôvodnému vyhláseniu konkurzu a následne

k nedôvodnému a neúčelnému trvaniu konkurzného konania po dlhú dobu až po zrušenie konkurzu s následným vynúteným zánikom úpadcu a jeho výmazom z obchodného registra.

7.2. Argumentácia všeobecne namietajúca postup a rozhodnutie všeobecných súdov v predmetnej právnej veci, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa na prístup k súdu a na spravodlivé prejednanie veci, ktoré v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia z hľadiska všetkých právne relevantných skutočností majúcich vplyv na správne posúdenie veci, ako aj iné požiadavky spravodlivého procesu, tiež bolo porušené jeho základné právo na vlastníctvo tým, že právoplatným rozhodnutím súdu mu bolo znemožnené, aby sa domáhal náhrady škody predstavujúcej značnú majetkovú hodnotu (bod 22 ústavnej sťažnosti).

7.3. Rozsiahla argumentácia (body 19 – 21 ústavnej sťažnosti) namietajúca závery, postup a rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v predmetnej právnej veci, ktorej podstatu možno zhrnúť tak, že sťažovateľ nedostal odpovede na všetky svoje podstatné otázky, len všeobecné a nenáležité konštatovanie, že z obsahu konkurzného spisu nezistil nesprávny úradný postup, resp. nezistil žiadne pochybenia. Sťažovateľ ďalej rozvíja svoju argumentáciu vo vzťahu k svojmu uplatnenému nároku, ktorý odvodzoval od nesprávneho úradného postupu konkurzného súdu, správcu úpadcu a správcu dane:

a) vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu konkurzného súdu podľa názoru sťažovateľa nepostačuje konštatovanie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o nezistení nedostatkov v postupe konkurzného súdu, ktorý reagoval na všetky podnety úpadcu a veriteľov, ale podstatné je, či takýto postup konkurzného súdu bol aj po vecnej stránke správny a či zodpovedal skutočnostiam obsiahnutým v podnetoch úpadcu a veriteľov, a teda či aj po materiálnej stránke možno tento považovať za správny úradný postup;

b) vo vzťahu k hrubému porušeniu zákonných povinností správcom konkurznej podstaty poprieť sporné pohľadávky, ktorý zavinil, že došlo k právoplatnému vyhláseniu konkurzu na úpadcu, hoci na to neboli splnené podmienky. Sťažovateľ tvrdí, že hoci úpadca upozorňoval konkurzný súd prostredníctvom opakovaných podnetov na takýto nezákonný postup správcu, ten na to vôbec nereagoval a ponechal správcu vo funkcii. Okresný súd a odvolací súd len všeobecne konštatovali, že v postupe konkurzného súdu pri plnení jeho dohliadacej činnosti vo vzťahu k správcovi nezistili žiadne pochybenia. Sťažovateľ považuje bez akéhokoľvek právneho významu na túto vec konštatovanie súdov, že za škodu vzniknutú v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi zákonom a súdom zodpovedá správca a v tomto kontexte poukazuje na právne závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 29Cdo 924/2013, č. k. 30Cdo 2888/2010 a uznesenia Ústavného súdu Českej republiky č. k. 2ÚS 1086/11, podľa ktorých štát zodpovedá za nesprávny úradný postup pri výkone dohliadacej funkcie konkurzného súdu nad správcom konkurznej podstaty;

c) vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu správcu dane, ktorý vystupoval v konaní ako veriteľ a ako veriteľ prihlásil do konkurzu pohľadávky, ktoré vytvoril ako orgán verejnej moci a ktorý aj v tejto situácii pochybil (keď vytvoril dve súbežné existujúce pohľadávky v tej istej výške, s. 30 ústavnej sťažnosti, pozn.), sťažovateľ nesúhlasí s konštatovaním súdov, že nemožno na správcu dane aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., keďže správca dane vystupoval v konkurznom konaní ako veriteľ, a nie ako orgán verejnej moci, preto záver okresného súdu a odvolacieho súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu správcu dane a konkurzného súdu je nielen nesprávny, ale aj celkom arbitrárny a neodôvodnený, ak sa súdy oboch stupňov absolútne žiadnym spôsobom nezaoberali a nezaujali k tvrdeniam sťažovateľa žiadne stanovisko;

d) sťažovateľovi bolo znemožnené, aby mohol uskutočňovať jemu patriace procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia dávajúce odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa prejednávanej veci v takej miere, že došlo k porušeniu sťažovateľa na spravodlivý proces a na prístup k súdu a súdnu ochranu, a preto považuje závery okresného súdu a odvolacieho súdu za nepriliehavé, vytrhnuté z kontextu a za prispôsobené si svojej argumentácii na podporu zamietnutia žaloby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v namietanom porušení základných práv sťažovateľa všeobecnými súdmi označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktoré sa nezaoberali podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa nesprávneho úradného postupu konkurzného súdu a správcu dane, a to v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu, čo spôsobilo nesprávne a neodôvodnené rozhodnutia vo veci samej.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd hneď v úvode konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, pričom v samotnom splnomocnení udelenom advokátovi sťažovateľ a advokát špecifikovali, že ide o „*splnomocnenie v plnom rozsahu na podanie ústavnej sťažnosti Ústavnému súdu SR proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, ktorým Najvyšší súd rozhodne o dovolaní splnomocniteľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 142/2018 z 27. 06. 2019 a na zastupovanie splnomocniteľa v konaní pred Ústavným súdom SR*“.

10. Už uvedené by postačovalo na konštatovanie, že ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu nespĺňa zákonom predpísané náležitosti a že ju treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 365/2017, III. ÚS 69/2018, I. ÚS 538/2019).

11. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd konštatuje, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016).

12. Nad rámec už uvedeného, v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa, ústavný súd dopĺňa, že aj ak by splnomocnenie sťažovateľa jeho advokátovi nebolo obmedzené na podanie ústavnej sťažnosti iba proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, existovali by aj ďalšie dôvody na odmietnutie časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu.

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, keďže proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, ktoré sťažovateľ využil,

a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Preto by právomoc krajského súdu predchádzala právomoc ústavného súdu.

14. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením okresného súdu a na ktorý v celom rozsahu poukazuje, by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd tvrdí, že vzhľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušných právnych noriem, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právne normy a prijaté právne závery rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky zjavnej svojvôle. Skutočnosť, že sťažovateľ s právnym záverom všeobecných súdov nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia jej práv.

15. Ústavný súd svoj názor o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti odvádza od samotnej podstaty právnej veci sťažovateľa a podstaty jeho procesného neúspechu v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorý spočíva v tom, že sťažovateľ si v žalobe uplatnil nárok nad rozsah zmluvy o postúpení pohľadávky. Rozsah postúpenej pohľadávky, tak ako bola postúpená na žalobcu podľa zmluvy o postúpení pohľadávky, t. j. škoda, ktorá vznikla v dôsledku vyhlásenia konkurzu (ako rozdiel v hodnote akcií úpadcu, ktoré vlastnil v čase pred vyhlásením konkurzu a po vyhlásení konkurzu), nezodpovedá žalobe, ktorej dôvodnosť sťažovateľ argumentačne založil na nesprávnom úradnom postupe v súvislosti s vedením konkurzu (dohľad nad správcom konkurznej podstaty, postup správcu dane atď.). Keďže sťažovateľ neuplatňoval žalobou práva v takom rozsahu, ktoré nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky, je správne konštatovanie krajského súdu o aktívnej legitimitate sťažovateľa len v rozsahu tých práv, ktoré vyplývajú zo zmluvy o postúpení pohľadávky, a to čo sa týka dôvodu i výšky (bod 10 napadnutého uznesenia krajského súdu). Z uvedeného dôvodu sa okresný súd správne zaoberal len dôvodnosťou žaloby o náhradu škody spôsobenej v súvislosti s vyhlásením konkurzu v bodoch 7.7. a 7.8. rozsudku (nie vedením konkurzného konania). V naznačených súvislostiach nemá ústavný súd žiadne pochybnosti o ústavnej udržateľnosti tvrdenia všeobecných súdov o tom, že žaloba sťažovateľa je nedôvodná, čo sa týka základu.

16. Keďže argumentácia ústavnej sťažnosti je postavená práve na „neprilievavých“ záveroch okresného súdu a odvolacieho súdu v súvislosti s nedostatočným vysporiadaním sa s nedostatkami vo vedení konkurzného konania, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na správne zistený skutkový stav všeobecných súdov týkajúci sa nedôvodnosti žaloby sú akékoľvek námietky týkajúce sa postupu, konkurzného súdu a priebehu konkurzu pre ústavný súd irelevantné, resp. právne bezvýznamné, tak ako boli irelevantné pre všeobecné súdy (body 7.5. v spojení s 7.11. napadnutého rozsudku okresného súdu).

17. Všetky závery okresného súdu, s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil, resp. pred ústavným súdom nepreukázal, že krajský súd by sa jeho relevantnými námietkami uvedenými v ním podanom odvolaní dostatočne a presvedčivým spôsobom nevysporiadal.

18. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to neudelenie zastupovania v konaní pred ústavným súdom vo veci podania sťažnosti proti rozsudku okresného súdu a proti rozsudku krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd zároveň zohľadnil, že ani prípadné doplnenie tejto ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa by nič nezmenilo na výsledku tohto konania, keďže by existovali ďalšie iné dôvody na jej odmietnutie (nedostatok právomoci vo vzťahu k okresnému súdu a zjavná neopodstatnenosť vo vzťahu ku krajskému súdu).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Ústavný súd so zreteľom na obsah ústavnej sťažnosti konštatuje, že aj časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, pretože v nej absentuje relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a to aj napriek tomu, že sťažovateľ je (aspoň v tejto časti ústavnej sťažnosti) kvalifikovane právne zastúpený.

20. Ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí tykajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Sťažovateľ nijako nepolemizuje so závermi najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu len konštatuje, že ani uznesenie dovolacieho súdu nevysvetľuje sťažovateľovi, prečo ním uvádzané tvrdenia nepredstavujú pre vec zásadné skutočnosti alebo otázky, ktorými by sa bolo potrebné zaoberať v odôvodnení meritórneho rozhodnutia (bod 28, obdobne aj bod 22 ústavnej sťažnosti). Takéto odôvodnenie ústavnej sťažnosti na porušenie základných práv rozhodnutím najvyššieho súdu nemožno zo strany ústavného súdu vyhodnotiť inak ako nedostatočné. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

21. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Opakovane preto akcentuje, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody

sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). V danom prípade neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 185/2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 81).

22. Pretože predmetná ústavná sťažnosť ani v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd ani v tomto prípade nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, keďže, ako už bolo uvedené, takéto nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, o to menej v situácii, keď je sťažovateľ právne zastúpený.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmieta túto ústavnú sťažnosť ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu